

svěřiti rozhodčímu soudu či řádnému soudu, a není tím vyloučena bezpodmínečně příslušnost řádného soudu k určení výše. Podá-li však pojistník určovací žalobu o zjištění, že jeho nárok proti pojišťovně jest důvodem po právu, musí prokázati právní zájem na zjištění podle § 228 c. ř. s. Ten se různí podle toho, zda pojišťovna odmítla plnění způsobem v čl. 11 všeob. poj. podmínek uvedeným (shodným s § 20 zákona o poj. smlouvě), čili nic. Odmítla-li, jest právní zájem pojistníka v tom, že, nezažaluje-li ve lhůtě tam uvedené, pozbude nároku, a může proto žalovati o zjištění, i kdyby mohl přímo žalovati o plnění, rozhodl-li se, ponechati rozhodnutí o výši odškodného rozhodčímu soudu. Tak jest rozuměti i rozhodnutí č. 547 sb. n. s., kde pojišťovna rovněž odmítla plnění. Pakliže neodmítne plnění, není právního zájmu na zjištění nároku, poněvadž odpadlo nebezpečí ztráty nároku následkem nevčasného zažalování a nelze právní zájem odvozovati ani z toho, že se pojistník rozhodl svěřiti rozhodnutí o výši nároku rozhodčímu soudu a obmeziti řádný soud na zjištění důvodu, poněvadž určovací žaloba by neměla účelu a praktického smyslu, ba způsobovala by zbytečné útraty, ano buď nebylo důvodu zjišťovati, že povinnost nepopírající pojišťovny ku plnění tu jest, ježto jest ochotna plniti, nebo, odepřela-li plnění po zjištění výše nároku rozhodčím soudem, stejně by musil pojistník v každém případě žalovati o splnění nároku, by si opatřil exekuční titul, ježto rozsudek ve sporu určovacím není vykonatelný. Zbývá jen třetí možnost, o níž v souzeném případě právě jde, že pojišťovna neodmítla plnění způsobem ve čl. 11 všeob. poj. podm. uvedeným, nýbrž že ve sporu, zahájeném o určovací žalobě, popřela celý nárok. Tu se má věc obdobně jako v případě předešlém, neboť právního zájmu na zjištění plynoucího z nebezpečí ztráty nároků nepodáním žaloby zavčas není a zjišťovati důvod nároku by bylo rovněž bezúčelné a nepraktické a způsobovalo by zbytečné útraty, an pojistník by přes to, že si vymohl rozsudek, jímž jeho nárok na plnění byl zjištěn, musil žalovati o plnění po zjištění výše rozhodčím soudem, aby si opatřil exekuční titul.

Čís. 13849.

Úroky a anuity z pohledávek na propachtované nemovitosti zajištěných, jež pachtýř platí podle smlouvy kromě pachtovného, nepatří k pachtovnému, podléhajícímu úpravě podle vládního nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 18. října 1934, R I 1217/34.)

Soud první stolice upravil k návrhu pachtýřů pachtovné, přičemž jako pachtovné v penězích vzal 35 Kč z 1 korce. V rekursu uplatňovali pachtýři, že první soud, kdyby postupoval dle spisů, byl by musel dojiti k zjištění, že anuity, které mají pachtýři platiti Hypoteční bance za majitele usedlosti, jsou rovněž pachtovným, jež jest do snížení zahrnouti. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Z odst. III. a IV. smlouvy a z § 3 a § 10 vlád. nař. ze dne 29. července 1933 čís. 164/1933 sb. z. a n. plyne, že první soud postupoval správně, vyšed při úpravě pachtovného, pokud bylo smluveno v penězích, jen

z pevné částky 35 Kč ročně z korce. Podle odst. III. pachtovní smlouvy činí pachtovné z každého korce propachtovaných pozemků roční částku fixní 35 Kč a dále tolik, kolik podle zásad níže vytčených bude činit cena 180 kg pšenice, kromě čehož jsou pachtýři povinni, by po dobu pachtu platili ze svého úroky a anuity z pohledávání Hypoteční banky v Praze na usedlosti čp. 20 v P. zajištěného. Podle odst. IV. pachtýři jsou povinni kromě pachtovného, úroků a anuit z pohledávání Hypoteční banky v Praze po celou dobu pachtu platiti (niknouti) dále ze svého všechny veřejné dávky jakéhokoliv druhu, na propachtované nemovitosti vypadající. § 3 (1) cit. vlád. nař. jednající o úpravě pachtovného, bylo-li pachtovné ujednáno v penězích, vychází podle důvodové zprávy z předpokladů, že i tu výše pachtovného je výsledkem kalkulací o určitém množství hlavních obilín. Podle § 10 cit. vlád. nařízení jiná ustanovení pachtovní smlouvy, zejména i zvláštní ujednání o placení daní a přírůžek zůstávají nedotčena. Z toho je vyvoditi, že jinými ustanoveními rozumí se ona, která nemají za předmět vlastní pachtovné, t. j. vyjádřené v penězích neb v určitém množství pšenice neb žita pokud se týče v ceně určitého množství pšenice neb žita. Placení anuit z pohledávání Hypoteční banky v Praze na usedlosti čp. 20 v P. zajištěného není vlastním pachtovným jak z odst. III. a IV. pachtovní smlouvy plyne při výkladu podle § 914 obč. zák. — jeho cit. vlád. nařízení se netýká a musí jako »jiné« ustanovení pachtovní smlouvy ve smyslu § 10 cit. vlád. nař. zůstatí nedotčeno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadenému usnesení, jímž bylo potvrzeno usnesení prvního soudu a jež podle § 46 odst. (2) zák. o nesp. řízení lze napadati jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy a pro zmatečnost, vytýkají dovolací rekurenti rozpor se spisy a nezákonnost. Obě výtky namířeny jsou proti stanovisku nižších soudů, že úroky a anuity z pohledávky Hypoteční banky v Praze na propachtované nemovitosti zajištěné, jež dovolací rekurenti platí podle smlouvy vedle pachtovného 35 Kč a 180 kg pšenice v bursovní ceně z korce, nepatří k pachtovnému, podléhajícímu úpravě podle vládního nařízení čí. 164/33. Uvedený názor v rozporu se spisy není, také jej se spisy srovnávati nelze a zákonu pokud se týče uvedenému nařízení (§ 10 cit. nař.) se nepříčí.

Čís. 13850.

Nebyla-li obsílka k odvolacímu líčení doručena plnou mocí vykázanému právnímu zástupci strany, nýbrž advokátní komorou určenému zástupci chudých, nejde o zmatek podle § 477 čí. 4 c. ř. s., byl-li soudem ustanovený způsobilý právní zástupce skutečně před odvolacím soudem za stranu přítomen a projednával.

K zamítnutí důkazu krevní zkouškou nestačí, že soud považuje skutečnost soulože v kritické době jinými průvodními prostředky za prokázanou.

(Rozh. ze dne 18. října 1934, Rv I 1118/33.)